

[Pia Larsen]

garantifonden i meget stort omfang afhænger af konjunkturerne. Det vil sige, at hvis et betydeligt antal pengeinstitutter bliver nødlidende og Indskydergarantifonden således går ind i forbindelse med en afvikling, så skal de midler, som tappes fra fonden, ind igen, og det skal ske via de sunde pengeinstitutter. Det kan godt gå hen og blive dyrt for dem, men jeg har bemærket, at lovforslaget har været til høring hos de relevante organisationer, herunder Finansrådet, og jeg formoder, at de er indforstået med lovforslaget.

Industriministeren skriver i bemærkningerne til lovforslaget, at fonden på grund af tidspres i vidt omfang vil være henvist til at gøre brug af de vurderinger og oplysninger, som bl.a. Finanstilsynet, det nødlidende og et eventuelt overtagende institut er i besiddelse af. Det finder Venstre umiddelbart er ganske naturligt, men jeg har alligevel lyst til at gøre en bemærkning om, at jeg så inderligt håber og beder til, at Indskydergarantifondens bestyrelse i det konkrete tilfælde vil få et så troværdigt grundlag for deres vurderinger, at fonden ikke selv finder det ønskeligt at opbygge det beredskab til at foretage deres egen vurdering, som industriministeren altså ikke mener er nødvendigt.

Det er fremgået flere steder i pressen, at industriministeren reelt skulle lægge op til, at staten fremover skal gå ind og redde nødlidende pengeinstitutter. Jeg formoder, at der ikke tænkes på dette lovforslag, da lovforslaget, hvis jeg da kan læse indenad og forstå, indebærer, at det er pengeinstitutsektoren som sådan og ikke staten, der skal være aktiv part i afvikling af nødlidende pengeinstitutter. Men måske industriministeren vil opklare det spørgsmål?

Industriministeren forventer, at lovforslaget kan træde i kraft allerede den 1. januar 1994. Det giver en meget kort frist for udvalgsarbejdet, som jeg og Venstre alligevel håber vil blive tilstrækkelig grundigt.

Med disse bemærkninger skal jeg give Venstres foreløbige tilslutning til lovforslaget.

Rahbæk Møller (SF):

Hidtil er problemer med nødlidende banker blevet løst på den måde, at man har overtalt et andet, som regel større pengeinstitut til at overtage den nødlidende bank. Vi erkender

vist alle, at dette nok ikke vil ske mere. I forvejen er det blevet sværere og sværere, og efter regeringens behandling af Spar Nord må vi nok sige, at denne mulighed er uigenkaldeligt tabt.

Så skal vi til at tænke nyt, så langt er vi enige. Vi er altså enige i, at det er meget naturligt at overlade det til Indskydergarantifonden at tage sig af et pengeinstitut med henblik på en rolig afvikling af forretningerne. Så vidt, så godt, så langt er vi enige med regeringen. Vores tvivl kommer op i forbindelse med, at det jo overlades til garantifonden selv at foretage denne vurdering ud fra en overvejelse af, om den vil tabe flere penge ved en konkurs eller ved at gå ind og foretage en rolig afvikling.

Og så kommer spørgsmålet: Hvad nu, hvis garantifonden skønner, at det i et givet konkret tilfælde ikke kan betale sig for den at gå ind og overtage en nødlidende bank? Hvad så? Det er sagt fra flere sider, at banker må kunne gå konkurs, og det er jeg da også enig i, når det drejer sig om yuppiebanker. Men når det drejer sig om egnsbanker, tør denne sal så virkelig lade en bank gå konkurs? Det turde man ikke på Bornholm, man turde det ikke i Himmerland. Tør man, næste gang en egnsbank kommer i vanskeligheder? Jeg tror det ikke, og jeg synes heller ikke, det er rigtigt. Jeg synes ikke, at en hel egn skal lide under, at nogle bankdirektører har spillet fallit.

I stedet for, at det er garantifonden, der foretager vurderingen af, om den skal gå ind ud fra en rent forretningsmæssig vurdering, tror jeg derfor, det ville være bedre, hvis det var Finanstilsynet, der foretog denne vurdering – med den erkendelse, at hvis der er tale om en egnsbank, bliver garantifonden tvunget til at gå ind. Det betyder også, at bankverdenen som sådan ville komme til at lide tabet ved den nødlidende bank. Det vil den sikkert synes er uretfærdigt, men det er vel ikke mere uretfærdigt, end at det er andre sagesløse, f.eks. skatteyderne, der gør det.

Men sagen er jo, at vi alle sammen ved, at Finanstilsynet i den kommende tid får en væsentligt udvidet og væsentligt ændret rolle. For at udforme det hensigtsmæssigt kan det være en god idé, at bankverdenen som sådan har en fælles interesse i, at Finanstilsynet får de rigtige redskaber, og derfor synes jeg, det er rigtigt, at det er bankverdenen som sådan, der lider tab, når en bank bliver nødlidende.